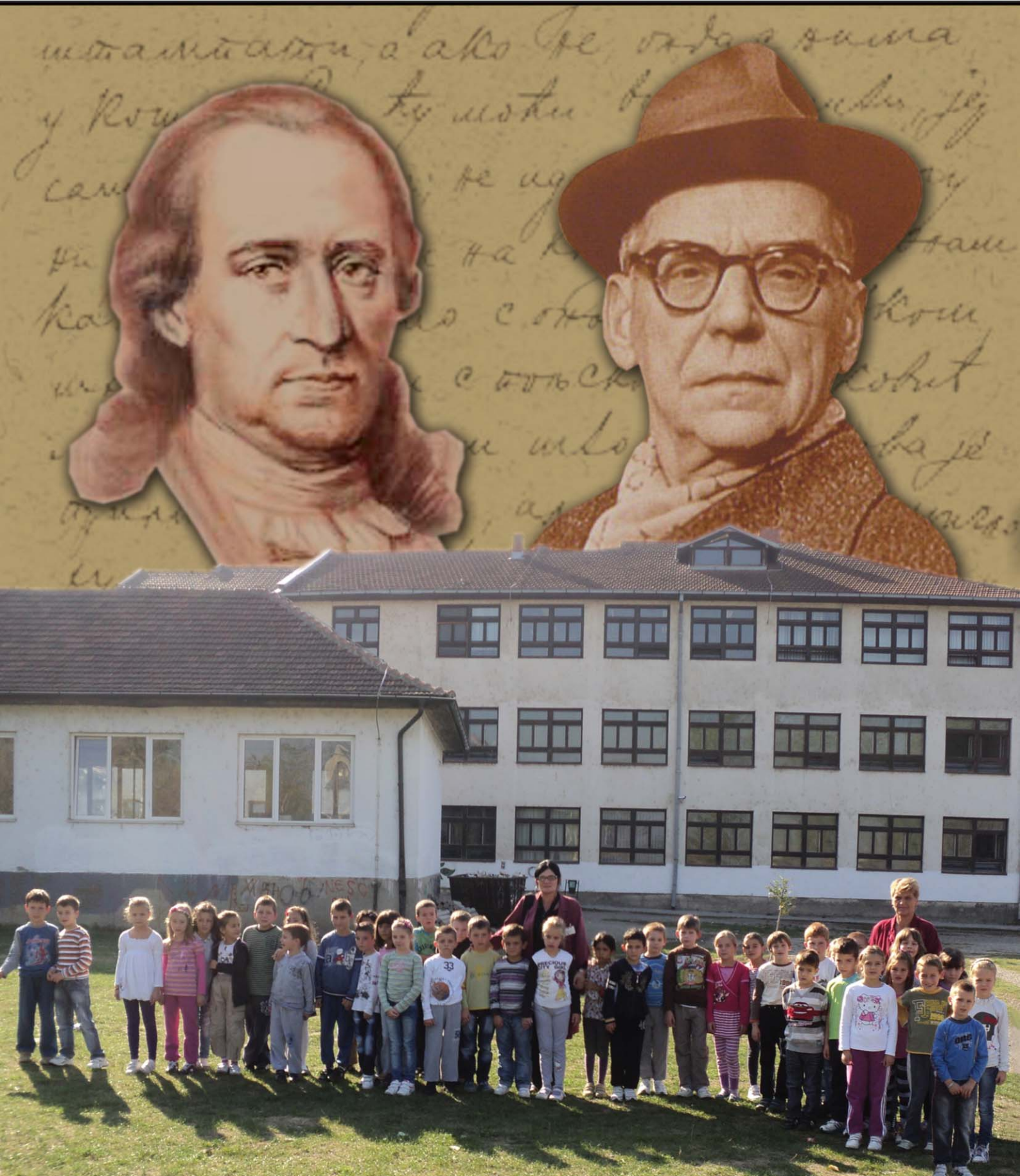

ДОСИТЕЈАЦ

ЛИСТ УЧЕНИКА ОШ "ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ"- КЛУПЦИ Октобар 2012. Бр. 6 Цена 50 дин.

РЕЧ УРЕДНИКА

Пету годину узастопно штампамо наш лист „Доситејац“! Први број штампан је далеке 1996. године. После велике паузе број 2 је изашао у новембру 2008. године и без прекида штампамо га сваке године за Дан школе. Лист са пуно љубави и труда припрема редакција коју чине ваши другари, чланови литерарне секције и ваши наставници.

Учинили смо све што је у нашој моћи да „Доситејац“ број 6 буде што интересантнији, забавнији, читљивији. Ту су обичајене тематске целине текстова, које имају за циљ да обогате ваше знање новим чињеницама и занимљивим детаљима из живота знаменитих личности о којима сте слушали на часовима редовне наставе. Читаћете интервјуе са познатим и признатим личностима који су били ваши предходници у овој школи, а сада су естрадне звезде, научници, енигмате...

Ако пажљиво читате овај број, приметите да пружамо прилику емотивно надахнутим литерарним радовима старијих ученика наше школе. Штампамо и такве радове са идејом да лист „сутра“ прерасте у нешто веће! Можда постане периодични штампани медиј који пружа шансу неафирмисаним писцима, новинарима, фотографима, енигматама, карикатуристима, афористичарима, сатиричарима, и шта ти ја знам којим све интересовањима, хобијима, занимањима...

Као и до сада у листу су првенствено ваши литерарни, ликовни и новинарски радови. Набројани су и ваши успеси у такмичењима у знању и спорту, када се поредимо са другим школама из наше општине, округа и републике.

Забавну страну је припремио познати енигматичар, наш клупчанин, бивши ученик ове школе, Сретен Перић. И то је била наша намера да „себе“ потражите у тој врсти забаве која вам у животу може бити извор додатних прихода. У неком следећем броју можда то буду још интересантнији хобији за које нисте ни слутили да имате талента.

Срећно вам читање „Доситејца“ број 6 и плодна сарадња у следећим бројевима нашег листа.

Ваши директор као уредник

Доситејево стваралаштво ...

Рад на популаризацији науке

Место племенског и вероисповедног схватања нације Доситеј је поставио као ново и савремено. Али и у књижевности и нашој култури уопште он ствара ново и руши старо. До њега, књижевност је била локалног, племенског или вероисповедног карактера, писана покрајинским наречјем или језиком одговарајуће вероисповести. Доситеј први свесно ствара праву националну књижевност на чистом народном језику, намењену најширим слојевима српског народа. До њега, на књижевности су поглавито радили црквени људи за црквене потребе; он кида са традицијом почиње уносити у народ напредне идеје са Запада, оно што је научио и примио из рационалистичке филозофије XVIII века. Његово знање је било обимно и разнолико: прошао је кроз духовни утицај верске мистике, руске догматичке књижевности, грчких црквених реформатора, немачког протестантизма и француског и енглеског рационализма. Он купи и прерађује велике истине, поучне и лепе мисли из свих времена и од свих народа, од Платона и Аристотела до Лабријера, Молијера, Лесинга и Волтера. Као убеђени присталица рационалистичке филозофије, Доситеј верује у свемоћ разума и науку истиче изнад свега. Учинити науку и филозофију доступним свима људима, и оним у најзабаченијим селима – то је поставио као највише начело. Сви његови радови су углавном збирке преведених и прерађених „разних поучних ствари“, од „свега помало али лепо“, како сам каже.

Реформатор васпитанија народног

Као практичан мислилац и народни учитељ, он науку и књижевност сматра само као средство да се код човека развије „човекољубље и добра нарав“, све своди на васпитање младежи и сматра „ту ствар“ најнужнију и најполезнију човека на свету“. Кад говори о васпитању, Доситеј не мисли само на васпитање мушке деце већ и женске. Место источњачког и патријархалног схватања женине улоге у друштву Доситеј поставља ново схватање у духу рационалистичке филозофије запада: тражи да и женска деца уче не само читање и писање већ сва знања доступна мушкарцима, како би боље одговорила својим дужностима као кћери, супруге и мајке и како би што више помогла општем просветном и моралном напретку.

*Не иштимо похвале пре него што је заслужимо, и баш кад је заслужимо,
не иштимо је, сама ће доћи ако смо је баш заслужили.*

Д - као дух. Дух народа, дух лепих дела, дух времена и простора, дух вечности.

О - као „Он је живео!“

С - као светлост, а може и као скромност или Сократ. С је и Србија.

И - као истина, а истина је суштина која се ослушкује, а потом громогласно чује.

Т - као тврдим. Тврдим да постоје људи одређене епохе и постоје епохе оличење у људима

Е - као глас који се омакне кад сећање надире. „Е, као обожавам прост народ у пољима на вашарима, кад идемо заједно“

Ј - као језик. Сви народи цене лепоту и чистоту језика. И онда када зла судбина развије плашт над домовином остаје језик који народу не да да поклекне.

О - као оптимиста, онај који верује и ствара, а верујући и стварајући мења свет и зато му је име вечно.

Б - као благо. А блага је много, оно највеће је саздано од вере у живот, у сан, у цело. А може и б-као благод, блаженство, бескрај.

Р - као разум који те води до истине и р-као разумем говор твог дела.

А - као Акропољ, не онај у Грчкој, него овај овде у Србији што је пребивалиште оних који су били, јесу и ће живети.

Д - као дан. Данас због оног јуче, а ради сутра. Дан рађања и дан смрти, а између њих морална снага пред којом настаје она физичка, проста, неоплемењена.

О - као опет. Опет долази нови сан, који се рађа са свитањем и не умире

В - као воља што води у акцију. А имао је вољу. Огромну.

И - као име. Постоје имена у којима је свако слово велико. Једно од тих имена је Доситеј Обрадовић. име које у себи носи дело.

Ћ - као ћу, ћеш, ће, ћемо, ћете, ће. Као глагол хоћу што остварује жеље. Доситеј је хтео и ја хоћу, ми хоћемо и ми ћемо...овде је дозвољено врећати само глаголе који у себи садрже достојанство, успех и лепоту.

Стефан Пантовић

Песму, из Зборника радова награђених на Конкурсу за средње школе „Идућ, учи, у векове гледа“, одабрала је Кристина Драгићевић, ученица 5-1

*Мудар човек се стиди мешати
у оно у чему није вешт,
а лудом се чини да је срамота
ако свуда свој нос не увуче.*

*Срећан је човек који се лако не расрди
и који може расућивати док је срдит.
Ко мрзи кавгу и уклања се избегава
многа зла и немаре у животу.*

*Нема горих људи од оних
који се
protиве просвећењу
и образовању народа.
Штакви, да могу,
Сунце би угасили...*

120 ГОДИНА ОД РОЂЕЊА ИВЕ АНДРИЋА

*Дружење са Ивом Андрићем,
чаробњаком језика*

Лили Лалауна

Лала, лула, луна, лина
Ала луна лани лана

Ана лили ула уна
Нали илун лилијана.

Лила ани ул улана
Лани лину ул нанула
Анали ни нина, нана
Ила ала уна нула

Алауна лул ил лала
Алилана, лан, лу, ли, ла
Налу нилу нун ни нала
Нала уна ан анила.

У песми „Лили Лалауна“ (име и презиме једне Гркиње) Андрић испробава могућност звука, ритма, мелодије и лексике. Песма је написана 1958. године.

*100 година од објављивања
Андрићеве прве песме*

Андрић је читавог живота писао песме, од 1912. године, када је објавио прву „У сумрак“, па до 1973. године, када је објавио последњу песму, под насловом „Без наслова“.

Сумрак

У сумрак певају девојке. Њини су гласови меки и дахну свежином цвећа и љубави. Њина је песма блага, као кад бехар опада. Она има нешто од мојих љубави: давно, топло и лепо. Она подсећа на сарајевске сумраке, кад јабланови сјају у црвену злату као витке, поносне жене.

Као румене латице засипају ме гласови. Певају девојке. Певају лепо. То личи на поздрав од старијих пријатеља, на спомен онога што проживих у љубави и заносу. Оне певају, у сутон, као срећа моја да ми рупцем маше.

Али срце је моје тамно језеро, кога ништа не диже и у коме се нико не огледа.

Ни богова, ни молитава ...

Ни богова, ни молитава!
Па ипак бива понекад да чујем
Нешто као молитвен шапат у себи.

То се моја стара и вечно жива жеља
Јавља однекуд из дубина.
И тихим гласом тражи мало места
У неком од бескрајних вртова рајских,
Где бих најпосле нашао оно
Што сам одувек узалуд тражио овде:
Ширину и пространство, отворен видик,
Мало слободна даха.

(Београд, 1973)
Последњи Андрићеве стихови

*Иво Андрић на поштанској марци
Југославије из 1983.*

Андрић је волео децу

...Поздрављам вас као ваш друг са много добрих жеља и среће, а срећа се стиче рано. Не гледајте у мени савршени идеал радног човека. Ја сам био у вашим годинама понекад лењ, али се љубав према раду стиче временом...

...Желим вам да будете здрави, да будете добри синови ове наше земље, а што се остало тиче, свако ће имати своју судбину, али ће и она зависити од рада и односа према животу...

(Вишеград – Летопис Гимназије)

Што више упознајемо живот, све боље видимо како су тешки људски послови и како је дуг и мучан пут ка савршенству. Али видим исто тако да је једна од најлепших особина правог човека управо та његова стална и упорна тежња за недостижним савршенством у свим људским пословима.

Порука на књигама ђацима

*Иво Андрић на поштанској марци
БиХ поште 2008.*

(Ex Ponto)

Кад се мали родио, Усуд је над њим бацио коцке:
Бићеш од јаких и смјелих и кад први пут чујеш
ријеч: срећа, жажалићеш да је прибавиш цијелом сви-
јету, али ћеш на једног јединог заборавити и
нећеш бити срећан никада.

Бићеш можда побједник страсти и високо над
земним калом, осјетићеш бијелу радост чистоте и ви-
сине,

али срећан нећеш бити никада.

Бићеш можда насмијан син земље и осјетићеш
сву радост ужитка, топлу и неизрециву, као било у
њежном зглобу жене,

али срећан нећеш бити никада.

Жажалићеш можда на свијет, па свладати и своју
жалост и свијет и, оставши тако побједник свега, ум-
ријети са смијешком који све разумије и све опрашта,
али срећан,
срећан нећеш бити никада.

О, Боже, зашто си ми дао срце које ме без пре-
станка вуче за даљином и љепотом не виђених кра-
јева? Зашто си учинио да срећа моја увијек борави
ондје гдје мене нема?

(...)

И свака цеста, која се у ноћи забијели на ме-
сечини, мени се чини да је за мене створена и неодо-
љиво ме зове, а даљине које се губе у свијетлој магли,
узбуне ми увијек душу.

(Ex Ponto)

Кажите ми гдје има љубави? Кажите ми гдје да
бјежим од зла, кажите: гдје да се склоним од мржње!

Као вијенац пламена око мене је мржња; има ли
мјеста души над звијездама? Има ли свијетла часа од-
мора? Има ли чиста висока мјеста гдје не допире
страхота земље?

Жао ми је човјека.

(Ex Ponto)

Немир од вијека

Часови мирног задовољства и радости тако су
ријетки. Сједећи под воћкама мислио сам у шта ми
пролазе године и како ми сва младост оде, а не донесе
ведре минуте, тада дође талас вјетра и односе лак
мирис траве, као да сам се такоа вјечности и без
имало горчине би ми јасно да је мој дио радости
испио други и да је мени остало веома, веома мало.
А то да је други испио моју чашу не испуни ме гор-
чином него меким готово радосним миром.

(Ex Ponto)

*Одабрале чланице литерарне секције:
Николић Николина и Јована Остојић, 5-1*

Из ученичког пера...

КАД ПОРАСТЕМ БИЋУ...

Тата би да будем банкар страва,
мама би да сам песникиња славна,
а сестра би да је моја
свака насловна страна.

Бака би да будем докторка њена,
а деда да сам инжењер
спортских терена.

Тетка би да будем декан факултета
а ујак да сам глумица
и то позната у свету!

А ја бих да задржим занимање своје
јер бити дете,
најлепше на свету то је.

Тамара Секулић, 4-1
Похваљена песма на конкурс
„Дани дечје поезије и прозе“, Драгинац

БРАТСКЕ ВЕЗЕ

Наш брат је ђурђевак
кажу љубичице,
слажемо се и растемо
на крају шумице.

Сестра ми је висабаба
узвикнуо звончић плави,
на пролеће миришемо
у зеленој трави.

Одувек је било тако
да су сестре браћи важне,
међу нама љубав влада
јер су братске везе снажне.

Маријана Драгићевић, 7-2
Баваниште 2011.

БРАТ

Имам брата
вреднијег од злата.
Носи малу цуцу
и свог меду Буцу.

Моје мало чедо
сам се слади медом.

Помало се туче
и за косу вуче.

Али томе баш
ништа не фали.
Ја га много волим
зато што је мали.

Катарина Марковић, 2-2

Песма освојила 3. награду на
конкурсу «Песнички поздрав
пролећу»

ЉУБАВ ЗА КОЈУ САМ ЈА ПРВИ САЗНАО

У мом комшилуку живи мој добар друг Стефан и другарица Милица. Ја већ дуго мислим да међу њима постоји обострана, али неисказана љубав.

Стефан је скоро увек носио плитке кожне ципеле, беле чарапе и браон панталоне. То му је омиљене одевна комбинација. Милица је носила шпицасте ципеле са високом штиклом. Највише је волела да носи дречаве жуте чарапе и дугу пругасту хаљину. Обоје су били пегави. Те пегице су их красиле и чиниле симпатичнима.

Након неког времена Милица ми је рекла да јој се Стефан допада, али да не зна како то да му каже. Замолила ме је да му ја то саопштим. Сутрадан сам га срео и пренео му Миличину поруку. Стефан се радовао скачући од среће. Било ми је јасно да је то једва дочекао. Од тада се нису раздвајали. Милица је већ размишљала о томе да ли ће је отац дати ако је Стефан запроси.

Миличин отац је предавао математику Стефану. Стефан је био лош математичар. Геометрију је волео, али множење и дељење му није ишло од руке.

Била је уверена да је отац неће пустити да се уда па је зато предложила Стефану да једу пресан кромпир. Мислили су да се од температуре може умрети, а чули су да пресан кромпир диже температуру. Вероватно нису појели довољно кромпира. Милица је била разочарана па је узела ствар у своје руке. Састала се са Стефаном и запросила га ручно рађеним прстеном од маслачка. Стефан није знао шта ће од среће. Одмах је направио прстен од белих рада.

У тајности су се венчали испод једног великог дрвета. Ја сам им био кум. Једини сведоци су били тај храст и ја.

Данијел Ђелић, 5-2

ЗАШТО....

Данас док капи кише ударају у прозор
и док ветар пева своју најлепшу песму,
ја пишем о теби,
о твојој црној коси, о твојој гордости.
Знам да сам заљубљена
и да не могу да те заборавим.
Али зашто су твоје очи пуне тајни?
Зашто све што је лепо кратко траје
и има суморну боју дуге?

Марија Марковић, 8-2

ЉУБАВНА ПЕСМА

Љубав, то није обавеза
да вољеног као ланцима вежеш.
То је радост кад се двоје воле
а љубав се свугде разлеже.

Љубав, то су тајне и срећа
што преко поља плови.
То су бајке бескрајне.
Љубав, то су сви наши снови.

Марија Николић, 5-2

ДОЖИВЉАЈИ СА РАСПУСТА

На летњем распусту сам био на језеру
у Великој Реци.

Било ми је много лепо. По цео дан сам
пецао рибе и купао се у језеру. Пошто се
одржавала регата у Великој Реци, тата ми је
рекао да ће ме водити. Једнога јутра смо
припремали храну и чамцем отишли до
старта одакле је кретала регата. Био сам уз-
буђен и одушевљен. Око мене је било доста
различитих чамаца и распеваних људи. Сви
смо заједно кренули да пловимо језером.
Ишли смо до Малог Зворника. Док смо пло-
вили, певали смо и махали људима поред
којих смо пролазили. Вратили смо се увече.
Нисам могао да заспим од узбуђења које ми
се десило тог дана.

Ово је за мене био леп доживљај који
ћу дуго памтити. Волео бих и следеће го-
дине да за летњи распуст идем на регату.

Филип Алексић, 3-1

КИШОБРАН

Кишобран један стари
на киши се важан прави:
„Ко је јачи, киша или ја?“
Остаде дилема вечита.

Све би то још у реду било
ал уплете се ветар и шта се збило?
Скрши кишобран, отера кишу
и поста победник за сад.

Тамара Секулић, 4-1

ДА ИМАМ ЧАРОБНУ МОЋ

Гледајући цратне филмове о херојима,
свако од нас је бар једном пожелео да има неку
од моћи које они имају. Ја сам одувек желео да
могу да летим.

Једног летњег, сунчаног дана седео сам на
тераси и гледао птице како слободно лете. За-
творио сам очи и јако пожелео да им се придру-
жим. Одједном осетио сам како се подижем са
земље и лебдим у ваздуху. Полетео сам високо
изнад зелених крошњи све до меког плавог
облака. Уживао сам и дружио се са птицама.

Слетео сам на једно дрво да се одморим.
Тада сам приметио да из гнезда са друге гране
испада јаје. Брзо сам полетео и ухватио јаје пре
него што се разбило. Однео сам га до маме
птице, а она ми је захвалила веселим цвркутом.

Био сам срећан што сам учинио једно
добро дело.

Иван Перић, 3-1

ИНТЕРВЈУ СА ДРАГАНОМ КОЈИЋЕМ КЕБОМ

Поштовани господине Драгане!

Ви сте наш познати певач и веома се радујемо што сте пристали да објавимо овај интервју са вама у нашем „Доситејцу“. Једном приликом сте рекли: „Моја основна школа светли у мојим грудима као прва духовна снага... Осам јесени, зима, пролећа и лета у њој пуни су љубави“. Која су Ваша најдража сећања из ње? Ко је, или шта је, дало посебну вредност Вашем детињству и младости у нашим лепим Клушцима и дивној Лозници?

Ово питање обележићу кроз стих једне песме коју сам недавно написао, а у догледно време ћу и снимити целу песму ..

"Увек ти се враћам

Са пуно радости

Ма где био не заборављам

Место моје младости"

Моји први школски кораци у школи у Клушцима ту је и моје прво духовно светло које и дан данас светли у мојим грудима.

Ваша наставница музичке културе у основној школи пожелела је да једног дана постанете велики певач. И то се, ево, и догодило. Како сте све ово што нас данас као вољеног певача краси, постигли? Да ли Вам је неко у томе посебно помогао?

Почео сам да певам управо у ОШ „Доситеј Обрадовић“ у Клушцима на часовима музичког образовања код наставнице Живоदारке. Сећам се њен тадашњи дечко је био на одслужењу војног рока и у то време се певала песма од Недељка Билкића – «Пет стотина дана до повратка кући моја драга мене чека « На часовима музичког образовања она је прва препознала мој таленат и веровала да ћу једног дана успети као певач, а то се и десило, али не смем и не могу заборавити моју прву учитељицу Милојку Шкорић из Липничког Шора. Написани рецепт за успех не постоји већ по мом мишљењу благовремена спознаја да таленат имаш у себи, да вежбаш, упорно радиш и недвосмислено верујеш у успех. Музика је бескрајна васиона и тако се треба и понашати *једноставно Бог ти је дао дар и ноте, а твоје је да их на најискренији начин прилагодиш себи.*

Када сте почели да певате? Колико иза себе имате омиљених албума? Који Вам је први? Који најдражи? За коју песму мислите да је Ваш највећи хит?

Снимљене песме и албуме не бројим и не бавим се статистиком а на моју срећу други који прате мој рад то боље знају од мене. Прву песму сам снимео са 18 година „Два јарана“ , а прави успех је кренуо са песмом „Постао сам друг самоће“ , а мислим да је мој највећи хит у каријери песма „Имао сам љубав једну“ а мени је најдража „Зар за мене среће нема“

Често нам радосне тренутке на слављима зачини песма „Док Лозница мирно спава“. Хоћете ли нам је отпевати за 64. рођендан школе у октобру као наш драги гост? Хоћете ли ускоро имати свој концерт у Подрињу?

Са задовољством. То је за сада најлепша песма коју сам отпевао о мом родном месту, а следећа ће бити управо она коју сам означио као рефрен на почетку овог интервјуа. Догодине биће концерт у мом родном граду и цела школа ће бити наравно позвана.

Ви сте нам драги. Као и Ваша породица. Причајте нам о свима помало. Бележићемо с љубављу.

Хвала пуно. Моја породица и ја од 1990. живимо у Београду. Терка Наташа је завршила средњу музичку «Јосип Славенски», музичку академију у Београду и најпрестижнији музички факултет у свету Беркли у Бостону у Америци, а тренутно живи у Лос Анђелесу и остварује свој амерички сан. Син Игор је завршио спортски менаџмент у Београду и професионални је спортиста (голман), а тренутно је у ФК Смедереву. Супруга Оља је такође са нама и најбољи је професор још увек породичног факултета, а нас троје смо њени најбољи студентии зато поручујем свим основцима у школи да чувају и сачувају своју тренутну породицу и да једног дана исто тако сачувају и своју коју буду засновали са пуно љубави.

Ево још једног сећања. Када сте у основној школи први пут на часу географије, окретали глобус, свим срцем сте пожелели да упознате све земље света. И жеља Вам се остварила. Ви данас певате и освајате срца својих фанова у безброј земаља. Многе сте земље упознали? Која Вам је публика, осим наше, била највеселија, најинтересантнија, срцу најближа?

Мој наставник географије је био гдин Тома Пекмезовић и на његовим часовима сам био најнемирнији али и најбољи и најзанимљивији , жао ми је због моје недисциплине на часу и због тога ми је увек давао мању оцелу, али сам и дан данас сигуран да ми се дивно знањем и интересовањем за његов предмет.

Не правим разлику у публици али ето посебно расположење је у Аустралији, Америци, а од земаља најдража ми је Канада и град Торонто и град Беч где бих могао да живим.

Изградили сте успешну каријеру. Верујем да сте задовољни. Шта саветујете нама младима, како то да постигнемо? Како видите будућност нас младих, наше Лознице, наших Клубаца, наше Основне школе „Доситеј Обрадовић“?

Управо тако. Захвалан сам својим родитељима, свом родном месту Клушцима и Лозници, а та дечачка невиност још увек испуњава моје груди и покреће ме кад ми је најтеже и кад ми је најлепше. Највећа ствар у животу је увек и у сваком тренутку имати циљ, али на прави начин доћи до њега. Бити у сваком тренутку задовољан собом и сопственом оствареношћу и бити захвалан другима. То су уједно и савети младима и свим основцима поручујем: "Децо увек пружајте љубав и у приватном животу и у каријери и не размишљајте да ли ће да вам се врати"

Хоће, будите сигурни ако је несебично дајете.

Верујте ми, да основци у Београду нису ни у каквој предности у односу на вас у Лозници. Волите своје место и окружење и ту уткану љубав. Носите цео живот са собом и где год били не заборавите одакле сте почели, а школу чувајте и негујте јер много генерација ће још проћи кроз ту школу

Хвала Вам за радост коју доносе Ваше песме и ВИ. У песми, вечно нам живели!

Интервју водила Данијела Јовановић, 8-2 путем електронске поште

П.С.

С обзиром на то да смо од ове године укључени у посебан програм за основне школе под називом „Професионална оријентација“ (Пет корака до одлуке о школи и занимању) шаљем Вам Модел питања за интервјуисање са жељом да на њих одговорите и помогнете нам у сопственом избору свог занимања

1. Како гласи назив занимања у ком тренутно радите?

Самостални естрадни уметник

2. Да ли је то занимање за које сте се школовали?

Не, једноставно таленат од Бога, али сам га усавршио на свој начин

3. Како сте дошли до свог занимања? Ко је утицао на Вас приликом избора занимања?

Предодређен да будем то сто јесам, нико није утицао, једноставно то је морало да се деси, а све што се деси тако је и морало да буде.

4. Којим путем сте дошли до свог занимања?

Путем спознаје, путем вере, хтења, упорности, жеље и поверења других.

5. Које послове углавном обављате?

У каријери естрадне, наступи, концерти, свирање, писање итд а ван сцене наравно породичне обавезе као и сви други нормални људи.

6. Где Ви радите свој посао?

По целом свету, а то се зове "бина" или подијум.

7. Шта су предности, тј. недостаци Вашег занимања?

Упознавање свих светских култура и некултура, свих профила људи, пуно пријатеља и познаника и уживати у слави и популарности, а опасност је одржати се у свему томе и остати једноставан и нормалан. Сигуран сам да сам успео у томе јер сам такав био и док сам живео у свом крају.

8. Какве захтеве (интелектуалне, физичке и социјалне способности) пред Вас поставља Ваше занимање?

Моја професија је врло захтевна, а то у кратком значи увек у правом моменту имати моћ трансформације поготово на сцени и бити физички спреман, теретана, трчање и због добре линије повремено гладовање и као јавна личност на прави начин свести комуникацију са разним профилима људи, а недостатак је неразумеваше неких социјалних структура, али то је већ њихов проблем јер проблем који не могу да решим и није мој.

9. Како Вам је радно време?

Углавном ноћу у касне сате и такав је тренд данас и одлично се прилагођавам а ван сцене наравно сваки дан свирам гитару и вежба певање и компонујем.

10. Да ли сте имали и неко занимање о којем сте маштали? Јесам, вероватно бих био доктор или просветни радник.

11. Да ли сте задовољни својим занимањем? Да ли бисте се поново одлучили за исто занимање?

Све оно сто сам желео и о чему сам маштао, све ми се остварило тродупло и зато увек кажем хвала Богу и народу.

12. Да ли у свом занимању стално морате да се усавршаваате, тј. да учите даље?

Наравно, нико се научен није родио, таленат је само иницијална каписла и дар од Бога. Али ако се не ради нон стоп на томе он остаје неискориштен.

13. Шта желите још да постигнете, тј. шта је Ваш циљ за наредних пет година?

Не планирам много у напред и не заборављам праве ствари уназад, највише живим у садашњем тренутку, презент децо, то је мој савет.

14. Шта бисте саветовали младој особи око избора занимања?

Прво бих посаветовао ваше родитеље да благовремено препознају ваш таленат или чему сте склони, а деци да послушају родитеље али и да следе свој инстинкт и да им то отворено кажу, ако немате подршку у породици друга породица вам је школа и поверите се разредном старешини.

Хвала Вам

ИНТЕРВЈУ СА РАДОМ МАТИЋ

Уважена професорко Радо!

Поздрављам Вас у име свих радника и ученика Основне школе „Доситеј Обрадовић“ у Клуцима, чији сте и Ви били ђак. Обраћам Вам се са надом да ћете наћи слободног времена да нам одговорите на неколико питања за наш интервју који ће обогатити странице нашег ђачког листа „Доситејац“.

Ми смо веома поносни што можемо да кажемо да сте били ученик школе коју данас ми похађамо.

Које су ваше најдраже успомене из тог периода?

Радо се сећам првих школских дана и драге учитељице Добриле Петровић, игара у школском дворшиту, другарица, другова и дивних наставника, одлазака на екскурзије и излете... И незаборавних часова руског језика код професорице Стојанке Марковић. **У основној школи највише Вас је привлачила математика. Да ли сте већ тада донели коначну одлуку о избору занимања ком ћете посветити највећи део свог живота и рада? Шта је било пресудно у доношењу одлуке?**

У основној школи су ме привлачили многи предмети: руски и српски језик, географија, биологија, између осталих и математика. Коначну одлуку о избору занимања сам донела пред одлазак у Русију на студије јер су и након гимназијске матуре неколико занимања била у ужем избору. Будуће занимање сам изабрала након разговора са људима који су живели у Русији и имали увид у руски образовни систем као најперспективније међу онима која су ме интересовала.

Не само у основној школи већ и у Гимназији „Вук Караџић“ у Лозници, окарактерисани сте као свестрани вуковац. Сигурни смо да бисте то били у свакој средњој школи, али зашто је Ваш избор била баш гимназија?

Након основне школе сам имала избор да идем у гимназију у Лозници или Математичку гимназију у Београду. Остала сам у Лозници јер у том тренутку нисам била сигурна да желим да се бавим математиком или неком сродном дисциплином након гимназије.

У јуну 1998, након матурирања у гимназији, написали сте се на Грађевински факултет у Београду. Како је дошло до тога да добијете стипендију руске владе и могућност студирања у Москви на факултету по самосталном избору без полагања пријемног испита?

У јуну 1998. сам на Међународној олимпијади из руског језика освојила златну медаљу и стипендију руске владе за студирање на универзитету у Русији по самосталном избору.

У чему видите предност студирања у иностранству?

У првом реду у осамостаљивању, ширењу видика и могућности. **Када сте дипломирали? На ком факултету? Са којом оценом?** Дипломирала сам 2003. на Математичко-механичком факултету Државног универзитета у Санкт-Петербургу са највишом оценом. **У којој својој години живота сте постали доктор наука? Какав је осећај имати ту ласкаву титулу?**

Доктор наука сам постала са 27 година. Титула је била само природан наставак мог дотадашњег школовања.

Где данас живите и радите? Опишите своје радно место.

Живим о околини Франкфурта у Немачкој и радим као статистичар у клиничком истраживању у једној интернационалној компанији. Радим у интердисциплинарним тимовима са лекарима, биолозима, хемичарима и фармацеутима на планирању и спровођењу клиничких испитивања.

Какви су Ваши планови за десет година?

На пословном плану очекујем даља усавршавања.

На Међународној олимпијади из руског језика, одржаној у Москви од 22. до 27. јуна 1998. написали сте састав о срећи. У чему је извор Ваше среће?

Најважнији извор моје среће је породица и време проведено у породичном и кругу пријатеља.

Имајући у виду свој рад, избор занимања, лични живот, породицу, шта саветујете нама, младима?

Верујте својим инстинктима и пратите своја интересовања, осећања и потребе, не оклевајте у доношењу одлука и верујте у себе. Чувајте себе и драге вам људе.

Ви сте мнозима, као и нама, узор. Испуњени смо радошћу и поносом што можемо да Вас зовемо наша. Кад год дођете у Србију, бићете наши драги, почасни гост.

Хвала Вам за дивне речи. Радо ћу посетити школу.

Вама и Вашој породици желим свако добро и напредак на свим пољима живота.

Путем електронске поште
интервју водио Павле Марјановић, 8-2

П.С.

С обзиром на то да смо од ове године укључени у посебан програм за основне школе под називом „Професионална оријентација“ (Пет корака до одлуке о школи и занимању) шаљем Вам Модел питања за интервју сање са жељом да на њих одговорите и помогнете нам у сопственом избору свог занимања

1. Како гласи назив занимања у ком тренутно радите?

Биостатистичар

2. Да ли је то занимање за које сте се школовали?

Да, то је једна од многобројних оријентација која се може изабрати након студија математике.

3. Како сте дошли до свог занимања? Ко је утицао на Вас приликом избора занимања?

Лична интересовања за примену математике у медицини. Избор занимања је била моја лична одлука.

4. Којим путем сте дошли до свог занимања?

Након студија математике у Санкт-Петербургу у Русији докторирала сам примењену статистику на универзитету у Гетингену у Немачкој. Медицинска статистика је једна од дисциплина која ме јако заинтересовала током докторских студија тако да сам одлучила да даљу каријеру развијам у тој области.

5. Које послове углавном обављате?

Учествујем у планирању и обављању клиничких испитивања, обради и презентовању њихових резултата.

6. Где Ви радите свој посао?

У околини Франкфурта у Немачкој радећи за једну интернационалну фирму.

7. Шта су предности, тј. недостаци Вашег занимања?

Рад у интердисциплинарном тиму на развоју лекова.

8. Како Вам је радно време?

Флексибилно, 8 сати дневно.

9. Да ли сте имали и неко занимање о којем сте маштали?

Док сам ишла у школу маштала сам о различитим занимањима: раду у туризму, занимању инжењера пејзажне архитектуре, грађевине и многим другима.

10. Да ли сте задовољни својим занимањем? Да ли бисте се поново одлучили за исто занимање?

Да

11. Да ли у свом занимању стално морате да се усавршаваате, тј. да учите даље?

Да

12. Шта желите још да постигнете, тј. шта је Ваш циљ за наредних пет година?

Даље усавршавање.

13. Шта бисте саветовали младој особи око избора занимања?

Да прати своја интересовања и на оклева у доношењу одлука.

Ваши одговори биће истакнути у Кутку за професионалну оријентацију са осталим интервјуима знаменитих људи са различитим занимањима.

Хвала Вам!

НАВИРУ СЕЋАЊА...

За седми рођендан добила сам од тате на поклон лутку и албум за слике. Лутка је била пун погодак, имала је дугу таласасту косу и обожавала сам да је чешљам, све док је у наступу креативности нисам подшишала и одложила до даљњег у једну кутију, у нади да ће јој коса у међувремену порастати. Албум је дуго лежао поред Змајеве „Ризнице“ и бајки браће Грим и стрпљиво чекао да буде употребљен. Тамно зелен, обложен кожом и са црвеном бордуrom, мирисао је на ново и био леп, али бескористан.

Данас је похабан, искрзан по ивицама, сведок је једног дивног прошлог времена и мирише на мене и мој живот. У сентименталном смислу, он је нешто најдрагоценије што поседујем. Препун је драгих лица чије су се физиономије мењале из године у годину. Људи старе само телима, дух остаје млад онолико колико смо се смејали уназад. Отварам албум и посматра ме 27 пари очију, укључујући и нашу драгу учитељицу Иванку Раднић која нам је тада била најлепша на свети и важнија од тате, маме и домовине.

Поглед ми привлачи девојчица са машиницама у коси у бескрајној белој кошуљи коју је мајка тог јутра испеглала и црној сукњи тергалки. Све је на свом месту, осим леве доколенице која се издајнички срзала, јер је ластиш попустио. Наиме, „увек има нешто што девојци срећу квари“, рекла би моја благопочивша нана и слатко се насмејала.

Та девојчица је седела у првој клупи у средњем реду и марљиво учила слова, бројеве, таблицу множења и формулу за обим круга. касније је стајала на степеницама школе и поносно изговарала пионирску заклетву на Дан републике. Велики одмор је увек био прича за себе. Звоно за крај часа и мирис кифли из пекарне. Цигарет жваке које смо куповали на комад и сажвакане чували у чаши са водом, да трају и сутра.. Први снег и колективно груквање на школском игралишту. Играње ластиша и Леденог чике и трчање око стадиона на часу физичког.

У том неком трку, обрела сам се у петом разреду. нема више мајчински настројене учитељице-смењују се нека нова лица која учимо да волимо више или мање. И данас памтим дефиницију ћелије коју сам невољно научила на часу биологије. Хвала строгој, али праведној наставници Милици!

Часови ликовног-умазани прсти и образи, док покушавам да прикажем најпоетичнији могућ залазак сунца, све у нади да ће се у мени пробудити успавани ген неког од италијанских ренесансних сликара. Невешто, али са жељом, трудом и добром намером и то је једино што се рачуна и што је наставник Глиша непогрешиво умео да препозна.

Највећа мука је, наравно, писмени из математике, али смо добро организовани и чим наставница окрене леђа, „лушкице“ лете по целом одељењу. Каква смо весела хорда клинаца били!

И наравно, мени најдражи часови српског. Наставница Миленија, на први поглед веома ауторативна и строга, а иза те фасаде, веома блага и пуна љубави за децу. Научила нас је падежима, палатализацији, променљивим и непроменљивим речима, научила нас је да волимо и разумемо дела великих писаца, а изнад свега, да постанемо добри и честити људи. Велико хвала за све!

Неизоставно је и нужно споменути и прве љубави које су нам се десиле у основној школи. Понеки стидљив поглед, шифрована порука преко другара и чежња. Моја прва љубав је остала неузвраћена, али памтим цедуљу коју сам му написала, инспирирана поезијом М. Цветајева : „Ти који си могао бити вољен царски, завршићеш као какав анонимус, то ја ти се светим!“ Данас се слатко смејем свему томе, а онда је то била туга преголема.

Прошле године прославили смо 20 година матуре. Окупили смо се и препознали и неописиво се радовали поновном сусрету. Постали смо молери, доктори, вулканизери, професори, водоинсталатери, бизнисмени, ватрогасци,... Али у свима нама су остала она дивна деца која смо били у нашој школи где смо научени, изнад свега, да постанемо добри људи. Ја сам и даље она клинка са зарозаним доколеницама која самоуверено трчкара кроз живот, носећи свој офуцани зелени албум препун успомена. Тата ми намигује са неба и знам да сам га учинила најпоноснијим на свету кад сам постала ђак генерације 1991/92. године. Неки нови клинци, сада седе у нашим клупама. Помало им завидим, мада они сада нису свесни да управо живе најлепше дане својих живота!

Марија Николић Лечић

ПРОФЕСИОНАЛНА ОРИЈЕНТАЦИЈА

Од ове школске године и наша школа је укључена у Пројекат „Професионална оријентација на преласку у основну школу“. Циљ пројекта је успостављање одрживо и функционалног система професионалне оријентације у свим основним школама и канцеларијама за младе у Србији.

Програм спроводи организација за међународну сарадњу СР Немачке у партнерству са Министарством просвете. Општи циљ програма је подстицање младих да путем активног учешћа у петофазном моделу професионалне оријентације преузму одговорност за своју будућност, упознају себе и своје способности, путеве школовања, да промишљено донесу одлуку о избору школе, да се укључе у свет рада и на тај начин постигну успех у планирању своје каријере.

Петофазни модел професионалне оријентације је пут од пет корака:

1. ученик упознаје самог себе, своје капацитете и таленте, особине и вредности и интересовање (самоспознаја)
2. ученик упознаје могућности околине – сазнаје каква све занимања постоје и која су тражена (информације о занимањима)
3. ученик истражује какве су образовне могућности (информисање о школама)
4. ученик се упознаје са представницима жељених занимања, испробава праксу и распитује се о занимањима и школама (реални сусрети)
5. ученик самостално и промишљено доноси одлуку о избору школе и занимања

Обука два наставника и педагога реализована је у Шапцу, у Регионалном центру за стручно усавршавање, у периоду од 28. до 30. септембра 2012. године. Тада је формиран школски тим за професионалну оријентацију. Тим је промовисао програм у школи и креирао план имплементације пројекта. Програм је имплементиран као пројекат.

Професионална оријентација ће се спроводити у осмом разреду као ваннаставна активност у вемеском оквиру усклађеном са временском динамиком реализације планираних школских активности, као и активностима Министарства просвете. Формирана је група од 30 ученика (13 девојчица и 17 дечака). Реализација радионица почеће у новембру, а до маја ће бити реализовано више реалних сусрета.

Најбитнији троугао актера који ће имати пресудну улогу и утицај на развој личности ученика и на процес доношења одлуке чини ће родитељи, наставници и ученици.

Тим за ПО

ПРОМЕНЕ У ПУБЕРТЕТУ

Још пре много векова један је свештеник у старом Египту урезао у камен хијероглифима следећи текст: „Приближава се крај света јер су млади незрели; деца више не слушају своје родитеље.“

Шта је то пубертет? И шта нам се то тада дешава кад све бива доведено у питање?

Пубертет превасходно није болест, али је период у животу човека када се у телу дешавају значајне промене хормона, долази до сексуалног развоја, али и емотивних, психичких и физичких промена.

Није тачна тврдња да пубертет некад није ни постојао него су га сад измислили, као ни тврдња неких пубертетлија: "Ја сам у пубертету и само се мени дешавају ове ствари и моји су проблеми највећи, а мене нико не разуме."

Промене са којима се млади суочавају могу бити:

1. ФИЗИЧКЕ ПРОМЕНЕ:

- повећавају се груди
- повећана длакавост
- појачано знојење
- појава бубуљица - акни
- појачан раст тела, посебно у висину
- промена гласа - мутирање ...

Питања са којима ће те се можда суочити:

1. Да ли све ове промене стварно треба да се дешавају?

2. Да ли је са мном све у реду?
3. Имам ли неку болест или абнормалност?
4. Хоћу ли бити другачији-ја од одраслих?
5. Да ли ови болови које имам значи да сам озбиљно болесна-тан?

2. ЕМОТИВНЕ ПРОМЕНЕ

Поред бурних физичких промена, пубертет представља и период великих емотивних промена. Емотивно сазревање кроз које деца пролазе током пубертета је раздобље пуно наглих промена расположења, недоумица, сумњи. Мењају се осећања према себи, пријатељима и према целокупној околини. Потребно је време да се прилагодите овим променама, а потпуно је нормално да се осећате збуњено и нервозно када се нешто дешава по први пут. Ипак, опустите се и пробајте да уживате у новим стварима које доноси пубертет.

Дечји бисери о пубертету:

Неизлечива је то болест и доба кад ти бркови нарасту преко ноћи.

Пубертет је живот састављен од глупости. То је кад престанеш бити девојчица и слободно се можеш иминкати.

Педагог школе:

Ана Пантић

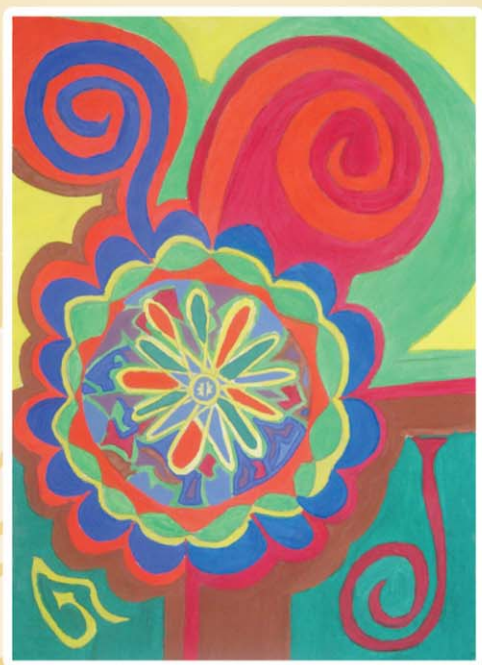
Што други људи вредни и паметни чине, зашто не би и ми чинили?

Ана Сїојнић 7/1

Лидија Церовић 6/1

Ана Сїојнић 7/1

Николина Савић 5/1

Марко Љубинковић 8/3

Немања Јосијовић 5/2

Зебић Александра 8/2

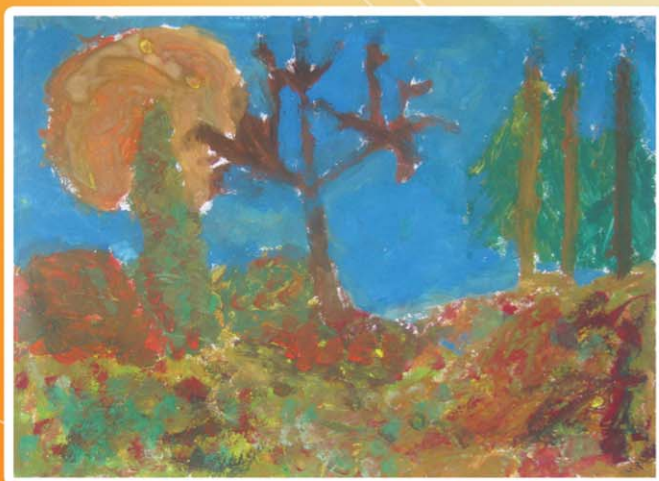
Вујић Анђелина 8/1

Васић Бојана 5/1

Зорана Церовац 7/2

Теодора Миловановић 5/2

Зорана Церовац 7/2

ПРАВОСЛАВНИ КАТИХИЗИС

ПОРЕКЛО СЛАВЕ КОД СРБА

Будући да су ово дани када започиње циклус прослављања великог броја крсних слава, важно је присетити се времена и околности које су довеле до настанка овог дивног обичаја у српском народу. Иако постоје многе теорије које покушавају објаснити порекло славе, највероватније је да је за настанак прослављања „крсног имена“ најзаслужнији управо наш велики учитељ и просветитељ – Свети Сава. Наиме, као и други словенски народи, Срби су у прошлости веровали у постојање великог броја различитих божанстава. Наши преци су на тај начин покушавали да утичу на своју судбину и умилостиве многе природне силе, које су врло често могле изазвати велике штете како људима, тако и њиховим усевима и домаћинствима (тако су нпр. постојали бог ветра, бог сунца, бог ватре, бог грома итд.). Приношење жртва овим божанствима било је скоро свакодневна појава, а сваки дом је истовремено имао и свог „бога заштитника“ кога би нарочито поштовао.

Са примањем хришћанства (867. године, у време кнеза Мутимира) Србима је било изузетно тешко да се одрекну својих паганских обичаја. Како би искоренио ова веровања, Свети Сава је предложио свом народу да уместо служења непостојећим боговима почну да прослављају хришћанске светитеље. За разлику од измишљених божанстава, светитељи су стварне личности, достојне сваког поштовања, а њихови животи могу служити за пример свим људима. У исто време, они су наши молитвеници и заступници пред Богом који нас штите од свих невоља. Тако је Свети Сава успешно искоренио паганске обичаје, а нас учинио поносима као једини народ који на овај специфичан начин прославља велике хришћанске богоугоднике.

Кристина Митрић и Андреја Јовановић, 6-3

ПЕРО ИСТОРИЈСКЕ СЕКЦИЈЕ

**МОМЧИЛО ГАВРИЋ
најмлађи каплар на свету**

Већина Лозничана нажалост не зна ко је био Момчило Гаврић, а камоли одакле је. А, требало би, јер је најмлађи војник у Првом светском рату рођен у Трбушници, пет километара од Лознице. Родио се као осмо дете Алимпија и Јелене. Када је почео Први светски рат имао је осам година. У августу 1914. године, аустроугарски војници су починили многа злодела у Подрињу, у којима је настрадала и породица Гаврић. Отац Алимпије је спремајући укућане за збег, послао Момчила код стрица по запрегу. У међувремену су стигли аустроугарски војници, побили му породицу и запалили кућу. Оставши без оца, мајке, браће и сестара, мали Момчило је кренуо на Гучево да тражи српску војску. Пронашао је Шести артиљеријски пук Дринске дивизије и испричао шта се догодило. Војници су истог дана осветили породицу Гаврић, а Момчило је постао војник.

Са својим саборцима је преживео страшну албанску голготу. У зиму 1915. године, српска војска на челу са краљем Петром и престолонаследником Александром, принуђена је на повлачење према Јадранском мору у најсуровијим условима. Деветогодишњи Момчило је препешачио албанске врлети и преживео оно што много снажнији војници нису успели. Стигао је до Крфа, где су му војници, кад су се опоравили, пришили по једну звездицу на рамена униформе и тако је постао најмлађи каплар на свету. Боравећи на Крфу научио је да чита и пише.

Две године касније, Момчило се, раме уз раме, борио са српским војницима на Солунском фронту. Ту је био рањен, после чега га је војвода Живојин Мишић, као дванаестогодишњака, унапредио у чин поднаредника.

Са својим саборцима се вратио у ослобођену Србију. После рата је отишао у Енглеску, где је 1921. године завршио гимназију, а онда се вратио у Београд. У Београду је живео све до своје смрти 1993. године.

Његова ратна судбина је јединствена у свету и заслужио је да га се генерације сећају. Нажалост, данас ниједна школа, нити установа, ни улица у Лозници не носе његово име, а нема ни споменик. Надамо се да то неће остати тако још задуго.

Занимљивости

Да ли сте знали...

- Мушкарци могу да читају мања слова него жене, а жене боље чују од мушкараца.
- Ако бисте унели у свој организам директно сав шећер који се налази у лименци коле, повратили бисте.
- Језик камелеона је два пута дужи од његовог тела.
- Осушене банане су четири пута хранљивије од свежих.
- Ескимима имају 15 речи за снег а ниједну за рат.
- Људи разликују око 500 нијанси сиве боје.
- Да ли сте знали да се деца насмеју око 400 пута на дан, док се одрасли у просеку насмеју само 15 пута дневно.
- Дневно се на свету попије 1 400 000 000 шољица кафе.
- Леонардо да Винчи је био у стању да истовремено једном руком пише а другом да црта.

Може ли киша заиста да угаси вулкан?

Ни у ком случају. Од кише вулкани могу да буду још опаснији. Ево зашто. Када кишница падне на ужарену лаву, настаје пара. Тада долази до експлозије: као кад у посуду са врелим уљем убацимо мало воде.

- Уколико сте леворуки, тежићете да жваћете левом страном, уколико сте десноруки-десном.
- Жваћите жваку док љуштите лук, спречиће вас да сузите.
- Уколико не осећате жеђ дуже него што је уобичајено, требало би да пијете више воде. Наиме када је људско тело дехидрирано, оно искључује механизам жеђи.

$$111\ 111\ 111 * 111\ 111\ 111 = 12\ 345\ 678\ 987\ 654\ 321$$

- Мува живи у просеку месец дана.
- Слонови су једине животиње које не могу да скачу.
- Комарци имају зубе.
- Крава се може опити ако се храни јабукама.

Користећи антониме, можемо правити и загонетке. Ево једног примера:

Чиме почиње ноћ, тиме се завршава дан, а чиме се завршава дан, тиме почиње ноћ!
(слово "Н")

Да ли знаш шта су то палиндромске реченице?

То су реченице које се са обе стране читају исто. Ево неколико примера:

Ана воли Милована.

Ана набра пар банана.

Иду људи.

И јогурт ујутру гоји.

Да ли знаш шта је анаграм?

Анаграм (преметаљка) је врста загонетке у којој се преметањем слова неке речи или израза добије нова реч или израз који има везе са решењем.

ОСТАЈ ДЕЦИ!

Преметањем слова овог израза добићемо име нашег листа - ДОСИТЕЈАЦ.

Да ли знате од када су људи почели једни другима да говоре Ви?

Сматра се да је обраћање са Ви почело чак у 4. веку нове ере и то у Римском царству. Тада се са Ви обраћало само царевима, док су сви остали једни другима говорили ти.

У средњем веку тај се обичај проширио и у Западној Европи. Овде се са Ви није обраћало само царевима већ и другим људима којима се указивало поштовање. Ми смо се угледали на западно - европске народе и од њих преузели овај обичај.

**СЛИКА ДЕТИЊСТВА КОЈУ
НОСИМ У СЕБИ**

Детињство моје и твоје
није сасвим исто,
само знам да мора
бити лепо и чисто.

Дружиш се са друштвом,
поносиш се сама са собом
када си добар
и други ће се дружити са тобом.

Уживај у животу
и без икаквих туга,
изабери доброг
и поштеног друга...

Уживај и диви се животу
поноси се тиме што имаш
лепо и мило име.

Јасмина Павловић, 8-2

ШКОЛА

Сваког септембра кад јесен дође
раздраган ђак у школу пође.

Школа живи за стотине ђака
и сваком радо отвори врата.

Школско звоно ђака опомене
да на час треба да крене.

А онда другарство у школи расте
па понекад у љубав прерасте.

Иван Нинић, 6-3

РУЖНО ПАЧЕ

По барици једној,
плива паче тужно,
беже сви од њега
зато што је тужно.

Тужно паче мало,
није заплакало,
храбро је било
о лепом снимо.

Сан му се остварио,
и како је старио
најлепши је постао
није ружним остао.

Сад се сви стиде,
и воле да га виде.

Јована Остојић, 5-1

СРЕЋА ЗА ДЕЦУ

Јабуку бих дала,
без и једне речи
некој малој девојчици
из околине Пећи.

Ужину бих послала,
Ви то добро знате,
дечаку из Приштине
без маме и тате.

Порука нека буде
ове строфе треће,
да свако дете на свету
има пуно, пуно среће!

Кристина Глигорић, 5-1

ШКОЛА

Када прво звоно
завони срце ми заигра.
Волим и сањам у
Најлепшом сновима.

У школи има много
ђака, чује се граја
веселих првака.

Аиђела Церовац, 2-2

ПРИЋИ МИ

Данима те гледам
нећу да те лажем
прићи ми
желим да ти нешто кажем...

Волим твоје зелене очи
о њима мислим
сваке ноћи.

Волела бих
да си ти са мном,
да ти увек чујем глас,
јер постоји срећо,
знај,
мало љубави за нас...

Јасмина Павловић, 8-2

ПОРОДИЦА

Кад татину погледам руку,
под њом је кућа и цео брег.
Под њу се склонимо мама и ја
кад пада киша или снег.

Кад татине погледам очи,
у њима као да нешто сија :
у једно оку – ја и мама
у другом оку мама и ја.

Породица наша сад је на окупу,
да тако буде Боже помози,
да увек буде љубави и здравља
да увек живимо у срећи и слози.

Кристина Глигорић, 5-1

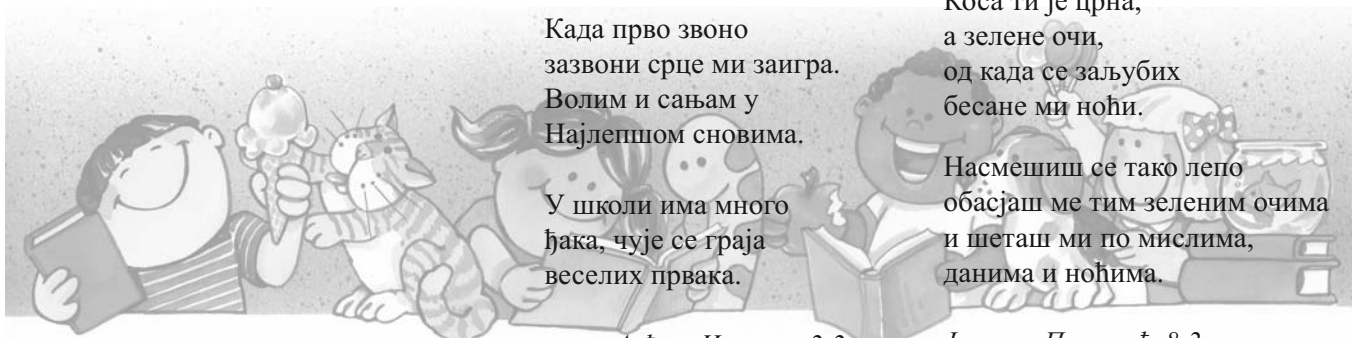
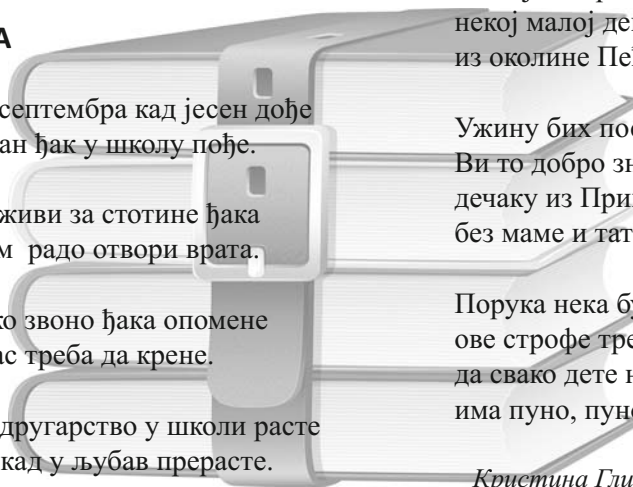
ЉУБАВ НА ПРВИ ПОГЛЕД

У љубав на први поглед
не верују сви,
а ја знам да постоји,
јер то си, ти !

Коса ти је црна,
а зелене очи,
од када се заљубих
бесане ми ноћи.

Насмешиш се тако лепо
обасјаш ме тим зеленим очима
и шеташ ми по мислима,
данима и ноћима.

Јасмина Павловић, 8-2

ДЕТЕ СА ДРУГЕ ПЛАНЕТЕ

Ја сам једно чудно дете
мама каже са друге планете,
не знам шта је у мојој глави
али тата каже да хаос је прави.

Школа, писмени, свеске и књиге
о Боже, баш су велике моје бриге.
Пуно предмета у школи има
треба изаћи на крај са њима.

А још, кад моду пратим
па поцепаних панталона
из школе се вратим,
чупава коса некад је страва
ма знам да то је ствар права.

Можда сам чудно дете
како мама каже,
са друге планете,
али волим школу,
другаре и књиге
јер лако је људи,
док бринемо ове бриге!

Марина Грујић, 5-1

ПРОЛЕЋЕ

Пролеће кад дође,
радост са собом носи,
а сунце се купа у свачијој коси.

Висибаба бела,
старом лишћу пркоси,
и цела се шума са њом поноси.

Меда уснули,
из зимског сна се буди,
а рода за кућом на дугом путу жуди.

Пчелице вреднице,
лете са цвета на цвет,
а паркове осваја лептира лет.

Вредни ратари на њивама раде,
у лето ће својим воћем да се сладе.

Цвркулт птица ујутру нас буди,
напољу ме друштво чека,
морам да пожурим,
зашто вас то чуди?

Тамара Секулић, 4-1

ЈЕСЕН

У парку лиска жута,
у камину ватра пуцка,
у парку је права збрка
нема игре, смеха, трка!

И столицу сад више загревам
за веће знање се спремам.
Нема више около да зевам
у дневнику ће петица да сева!

А кад дођем кући,
од милине
мојој мајци сунце ће да сине.

Тамара Секулић, 4-1

ЈЕСЕН

Јесењи су дани дуги
нема краја свој тој туги.

Што нам славуј сад не пева,
а сврака нам само зева.

Што у шуми нема листа
сад је грана свака чиста.

И поток је сад тром
што сво лишће купа он.

Веверица хитра, спретна
лешнике за зиму спрема.

На крај села муња сева
Невреме се сада спрема

Тамара Секулић, 4-1

Из ученичког пера...**КИША**

Јесења киша
поче падати
и осмех са сунца
са неба уклони.

Више се ни деца
неће смејати,
јер напољу се
не могу играти.

Тужне смо пуно
и Мина и ја,
јер напољу нема више
вожње ролерима.

Тамара Секулић, 4-1

ШКОЛСКО ДВОРИШТЕ

Знате ли можда која
учионица је мени најмилија?

Осветљена и чиста,
моја учионица блиста.
Ту смо весели, чили
и сви ђаци би ту били.

То је наше школско игралиште,
моје омиљено боравиште.

Дарко Тодоровић, 2-2

ПРВА ЉУБАВ

Опевана у песмама, испричана у романима и филмовима, прва љубав остаје увек у сећањима. Она цвета у души када се нешто велико рађа. Долази у различита годишња доба: инспирисана мирисом пролећа, топлим дахом лета, богатством јесени, свежином зиме. Долази раније и касније, али свако је једном упозна. Често зна да нас превари. Загрепери, поигра се и нестане. Тада схватимо да није била права. Али када постанем несебично спремна да прихватим све ситне мане, када ми дуготрајно задовољство одржава један поглед, један осмех и једна топла реч, када се ње сећамо и после више година, можемо да верујемо у њу. Иако се често смеши на мом лицу, сузе су наши пратиоци. Нису то сузе бола. У њима има среће и неспокојства, она смирује плимину осећања али и одржава сигурност. У тој првој љубави треба уживати јер је она најлепша. Стисак руке, искрен поглед и некајање, то је оно што се памти. Једино нећу заборавити да поштујем себе, њега и оно што је између нас – ЉУБАВ!

Марија Марковић, 8-2

НАШИ УСПЕСИ У ШКОЛСКОЈ 2011/2012. ГОДИНИ

Српски језик

Општинско такмичење:

1. место - Јована Јевтић, 8-1,
2. место - Ана Стојнић, 6-2 и Јована Церовац, 8-1
3. место - Милица Ђукановић, 5-1 и Љиљана Живановић, 8-1

Окружно такмичење:

1. место - Јована Јевтић, 8-1,
2. место - Јована Церовац, 8-1 и Љиљана Живановић, 8-1,
3. место - Ана Стојнић, 6-2

Републичко такмичење:

3. место - Јована Јевтић, 8-1

Дани дечије поезије и прозе у Драгинцу:

3. место - Николина Николић, 4-2, за песму „Песма о лептиру“, похвале су добиле: Тамара Секулић, 3-1 за песму „Док месец сја“ и Кристина Глигорић, 4-2 за песму „Песма с мора“.

На манифестацији, „Песнички поздрав пролећу“

3. награда - Катарина Марковић, 2-2 за песму „Брат“.

На конкурс „Крв живот значи“ у организацији Црвеног крста за литерарни рад:

- Прву награду - Тамара Секулић, 4-1
1. место - Марија Марковић, 8-2
 3. место - Јасмина Павловић, 8-2

Математика

Општинско такмичење:

1. место - Гајић Илија, 4-2 и Јелић Немања, 5-2
2. место - Стефановић Немања, 4-3
3. место - Савић Николина, 4-2 и Церовац Зорана, 6-2

Окружно такмичење:

1. место - Ћелић Данијел, 4-3
2. место - Стефановић Немања, 4-3
3. место - Јелић Немања, 5-2 и Зорана Церовац, 6-2

Историја

Општинско такмичење:

2. место Станко Марковић, 7-2,
3. место - Лука Несторовић, 5-3;

Окружно такмичење

3. место и пласирао се на републичко такмичење - Станко Марковић, 7-2

Географија

Општинско такмичење:

3. место - Ненад Марковић, 8-1

Биологија:

Општинско такмичење:

2. место - Катарина Матић, 8-3
Петар Мандић, 7-1
3. место - Милан Поповић 7-3;

Шаховски турнир

Окружно такмичење

1. место - Урош Марић, 3-2 и Саша Ђурић, 8-3

Стони тенис

Општинско такмичење појединачно:

1. место – Марко Зебић, 8-1

Општинско такмичење екипно:

1. место - дечаци
2. место - девојчице

Окружно такмичење екипно:

2. место – дечаци

Стрељаштво

Општинско такмичење

3. место - екипно дечаци

*Ум је попут падобрана -
функционише само ако је отворен.*

Алберт Аништајн

ОНИ СУ НАШ ПОНОС

Јована Церовац, ђак генерације у 2011/2012. години

Озбиљна, поуздана, истрајна, радна, највише се истакла на такмичењима из српског језика и језичке културе на свим нивоима. Освојила је седам диплома.

Те дипломе су највредније што поседује, рекла је приликом разговора са нама. Највећа подршка у њеном животу су родитељи, а њен избор школе после основне била је гимназија, друштвено-језички смер. Саветује нам да учимо, да нам то не буде тешко, да постижемо што боље резултате у учењу како би смо се уписали у школу коју желимо. За основну школу је везују драге успомене. Никада неће заборавити: дружења, занимљиве часове, успешне наставнике, екскурзије... На наша питања радосно је одговарала.

Да ли си очекивала да будеш ђак генерације? Какав је

био осећај када си сазнала да си то постала? Шта то теби данас значи?

Очекивала јесам, али нисам била у потпуности сигурна да ћу то и бити. Кад сам сазнала осећала сам се предивно и то ми данас много значи. На то ћу увек бити поносна.

Шта мислиш о својој школи? А о својој генерацији?

Мислим да наша школа има веома успешне наставнике који нас добро припремају за даље школовање. То се посебно осети када се оде у средњу школу. Моја је генерација најбоља и заувек ће то у мом срцу и остати.

Како ти је сада у гимназији? Какви су нови другови гимназијалци?

У гимназији је много лепо, другови су одлични, ученици не треба да се плаше ове школе.

Пред тобом је лепа будућност. Какви су твоји планови?

Планови су ми да у гимназији имам што бољи успех како бих могла да упишем факултет који будем одабрала.

Срећно! Теби, одговорној, одмереној и упорној, сва су врата отворена.

Станко Марковић, учесник на Републичком такмичењу из историје

Станко је ученик осмог разреда наше школе, до сада са свим петицама, успешан на такмичењу из историје. Не воли да прича о себи. Ипак, одговорио је на неколико наших питања.

Када је почело твоје интересовање за историју?

Почело је у петом разреду.

Колико диплома си освојио?

Освојио сам пет диплома (у петом разреду друго место на Општинском и треће на окружном; у шестом друго на Општинском; у седмом друго на Општинском и треће на Окружном такмичењу).

Како си се осећао када си се пласирао на Републичко такмичење?

Био сам пресрећан. Осећао сам се дивно јер је пласман на тако велико такмичење био мој сан.

Како си прошао на такмичењу? Колико си успео да искористиш своје знање?

Успео сам да искористим своје знање и урадим тачно преко пола теста али то није било довољно да остварим висок пласман. Ипак, нисам се разочарао.

Твоје даље жеље у вези са такмичењима?

Моја жеља је да се поново пласирам на Републичко такмичење и освојим диплому. Надам се да ћу то успети у осмом разреду.

И ми ти то желимо.

Јована Јевтић, наш најуспешнији такмичар

Упорна, вредна, заинтересована за стицање нових знања, добро је испланирала сваки дан и за све је нашла времена. Воли да се дружи и чита. Највећи узор и подршка била јој је сестра Ивана. Уписала се у Гимназију „Вук Караџић“ у Лозници, јер сматра да је то најбоља припрема за сваки факултет. Предмети у којима се највише истакла су српски и енглески језик.

Волела би да постане професор српског језика. У свом срцу за оновну школу чува љубав и лепа сећања и истиче да све се може кад се хоће. Ми, ученици петог разреда, у разговору са њом, поставили смо јој и ова питања:

Јована, које дипломе си ти донела школи? Како си освојене дипломе и успехе доживљавала?

Освојила сам прво место на Општинском такмичењу, прво место на Окружном и треће место на Републичком такмичењу из српског језика и језичке културе. Успехе сам доживљавала са пуно радости. Било је тешко доћи до успеха, али радом сам све успела и због тога ми је свака диплома пуно значила.

Вероватно ти је Републичка награда најважнија. Колико и како си се спремала у жељи да је освојиш?

Републичка награда је била мој циљ. За њу сам се припремала најдуже. За њу сам се у ствари припремала од петог

разреда. Редовно сам учила и похађала додатну наставу, па се мој труд исплатио.

Где и када је одржано Републичко такмичење и каква је била конкуренција?

Одржано је у Тршићу 19. маја ове године. Конкуренција је била јака. Дошло је 168 учесника осмог разреда из целе Србије. Знала сам да ће победити знање и да је за победу важна жарка жеља која се у мени родила одавно.

Какав је био тест и како си се осећала на такмичењу?

Пре почетка била сам сва устрептала и могло би се рећи уплашена. Заиста сам желела да нешто освојим и то ми је донело трему, али када сам видела тест схватила сам да решавање у ствари и није тако тешко за онога ко се добро спремао уз помоћ искусног наставника.

Освојила си треће место? Шта та диплома данас за тебе значи?

Треће место на Републичком такмичењу донело ми је много радости, вере, самопоуздања. Освојена диплома мени је јако важна. Она ме подсећа да радом и трудом све могу да постигнем.

Шта саветујеш новим, младим такмичарима?

Саветујем да искористе сваку шансу да нешто ново науче, јер нам је знање у животу јако потребно. Треба да верују у себе и жарко желе знањем да се исказу. То је сигуран пут ка успеху. Желим им да у наредним такмичењима успеха буде у изобиљу.

И ми желимо теби пуно успеха. Бићеш дуго наш пример оптимизма, ведрине и напредовања.

ДЕЧИЈА НЕДЕЉА

„Растемо као једно – БОЉИ СМО ЗАЈЕДНО“

Под овим мотом започела је Дечија недеља која је трајала од 1. до 7. октобра.

Свечано отварање

Као и претходних година, и ове године одржане су различите активности које су посвећене деци. Циљ Дечије недеље је да се скрене пажња на децу и њихова права. Прослава је почела свечаним отварањем на шеталишту у Лозници. Отварању су присуствовали представници школа.

Вукашин Дивнић, 4-2

Трка за срећније детињство

Одржана је у нашој школи у уторак. У трци су учествовали ученици од првог до осмог разреда. Новац од прикупљених стартних бројева дат је у хуманитарне сврхе.

Вукашин Дивнић, 4-2

Пријем првака

Ученици четвртог разреда имали су ту част да припреме програм за пријем првака у „Дечији савез“. Сви смо имали малу трему. Добродошлицу смо им пожелели песмом „Деца су украс света“. Програм је био разнолик. Извели смо представу „Никад два добра“, певали смо разне песме. Прваци, наши другари, били су весели и расположени за певање. Пред крај програма, свирала сам на флаути. Приредбу смо завршили песмом „Дуње ранке“.

Уследила је подела добродошлица. Тиме су наши другари, постали чланови „Дечијег савеза“.

Даница Токановић, 4-2

Дечији вашар

Четврти дан „Дечије недеље“ био је у знаку Дечијег вашара. Неколико ђака четвртог разреда са учитељицама учествовали су у продајној изложби дечјих радова. У пешачкој зони, све школе су излагале своје радове, које су вредни ученици претходно направили на часовима слободних активности.

Улица је била шарена и весела. Деца су била креативна и маштовита у прављењу сувенира. Наши производи су били лепо паковани на штанду са логом наше школе. Њихова лепота привлачила је све пролазнике тог сунчаног дана. Куповале су : баке, тетке, маме, другари, учитељице... Било је и оних пролазника који су само похвалили наше радове али нису

куповали. Морамо се похвалити да је највише купаца било из наше школе.

Наш задатак је био да заинтересујемо пролазнике за производе. Били смо јако љубазни, али и упорни. Продаја је успела, а ми смо били пресрећни, јер смо зарадили доста новца, који ће припасти деци којој је потребна помоћ.

Вукашин Дивнић, 4-2
Катарина Остојић, 4-2

Маскенбал

Петак је био дан за маскенбал. Јој, како смо га нестрпљиво дочекали! Дошли смо у школу маскирани. Било је млада, Пипи дугих чарапа, бака, спајдермена, гусара, сирена, доктора ...Са учитељицама смо отишли на шеталиште. Шетали смо градом и стигли у парк, где смо разговарали. Онда нас је пут одвео до Вуковог дома. Ту су нам поделили креде, а ја сам добила своју омиљену боју. Цртали смо, сликали, писали... Забављали смо се без престанка. Све се орило од дечије граје. Били су сниматељи који су нас све време снимали и са нама разговарали.

Штета што Дечија недеља не траје дуже.

Кристина Иванковић, 4-2

Екскурзије

Да се зна ...

Мокра гора је село, познато по Шарганској осмици, јединственој прузи уског колосека, ширине само 75 cm. Гледајући је из ваздуха, пруга има облик броја осам. Саграђена је далеке 1925. године, чиме је успостављена директна веза Београд-Сарајево-Дубровник. Нажалост, затворена је 1974. године, јер је процењено да је неисплатива. Део пруге-Шарганска осмица – обновљен је 2003. године, и данас је туристичка атракција. Дуг је 13 km и на својој кривудавај путањи пролази кроз 20 тунела савлађујући висинску разлику и успон од 300 m. Такође је позната као топ туристичка дестинација Србије - ски центар са четири стазе, које су категорисане као црвене и црне, са жичарама и топом за вештачки снег.

Дрвенград је етно село које је добило статус град-хотел са четири звездице, а смештен је на обронцима брда Међавник. Главна улица носи назив нашег нобеловца Иве Андрића, док остале улице носе називе такође познатих личности Новака Ђоковића, Фелинија, Чкаље, Марадоне... У јануару се одржава Кустендорф-филмски фестивал који окупља љубитеље филмске уметности.

Манастир Рача је задужбина краља Драгутина, сина Јелене Анжујске и краља Уроша I Немањића. Уништаван је више пута и поново из пепела грађен. Садашње здање црква је добила 1826. године. За време турске владавине, манастир је био значајан центар преписивачке школе.

Манастир Соко град смештен на обронцима Соколских планина, испод кречњачке стене високе 600 m на којој се налазе остаци тврђаве из турског доба. Иначе, тврђава је последње упориште Турака. Манастир је посвећен Светом Николају Мирлинијском и епископу Николају Велимировићу, чија је дела владика штампао у четрнаест томова.

Припремиле

Ана Стојнић, 7-1 и Милица Тршић, 7-1

Ћиху, ћиху, ћиху, ху...

Са нестрпљењем смо дочекали 24. мај, дан када смо кренули на једнодневну екскурзију.

Док смо путовали долином Дрине, облаци су нас пратили и утркивали се са нама. Успевали смо да им побегнемо, док би понека кап кише прошарала стакло аутобуса и замутила нам поглед на дивне, питоме пределе који нас воде ка Мокрој гори. Атмосфера у аутобусу је наравно, одлична, увек се нешто дешава и свима нам је лепо. Могли би смо у аутобусу провести цео дан!

Ипак, долазак на Мокру гору и возња Шарганском осмицом, раздрмала је сва наша чула. Свеж ваздух, ветар који мрси косу и милује по лицу, прелепе слике околних брда обрасталих четинарима прави су рај за очи и душу.

А онда Дрвенград! Ништа мање усхићење није донео ни сусрет са овим градом који је као кутија шибица, а препун свега и свачега. Ух, како су добре оне туфахије, баклаве, тулумбе...

Са прегрштом утисака и по којим сувениром наше путовање настављамо ка манастиру Рачи, задужбини краља Драгутина. Облаци који су се цео дан смењивали по небу просули су кишу па је разгледање простора око манастира брзо завршено и кренули смо даље.

Соко град је последња дестинација нашег путовања. Над манастирским одајама заштитнички се надвило црвено сунце. Опчињени дахом овог светог места разгледамо манастирске одаје и пуним плућима дишемо ваздух који нас опија.

Уморни, али задовољни заузимамо своја места у аутобусу и крећемо својој кући. Време за сабирање утисака је пред нама...

Милица Митрић и Мина Скорић, 7-1

Ох, како диван дан!

Чекали смо, чекали и у јуну дочекали прву заједничку екскурзију у петом разреду. Надајући се да ће нам овај дан пружити нешто што до сада нисмо видели и доживели, заузели смо своја места у аутобусу и кренули ка Новом Саду, нашем крајњем одредишту.

Јунско сунце се рано пробудило да би нас испратило, али су га облаци победили и на Фрушкој гори, нашем првом одмору, раширили смо кишобране и упутили се ка Манастиру Хоново. Сазнали смо да се у овом манастиру налазе мошти Светог Великомученика Теодора, а за нас је било посебно интересантно што је ту део живота провео Доситеј Обрадовић.

Наравно, у манастиру су купљене иконице, бројанице и други сувенири и пут смо наставили даље.

У Сремској Каменици посетили смо кућу Јована Јовановића Змаја. Кустос, куће која је постала музеј, испрчао нам је нешто више о животу овог песника, лекара и човека који је изнад свега волео своју породицу. У просторијама куће видели смо аутентичне рукописе Змајевих песама, његов кућни намештај и неке личне ствари које је користио и приватно и професионално.

Долазак на петроварадинску тврђаву пружио нам је задовољство да једним погледом видимо панораму града,

Новог Сада. Дивили смо се величини Дунава који се дубоко усидрио у овај прелепи град. Разгледајући тврђаву видели смо пушкарнице у којима су аустроугарски војници држали оружје за време битки. Наравно, катакомбе и шетња кроз њих биле су право изненађење за нас. Сазнали смо да су постојала четири нивоа, два испод Дунава, а два изнад и да ћемо проћи само делићем ових тунела.

Следећа, ништа мање битна дестинација је одлазак у McDonalds и на Спенс. Посебно задовољство на Спенсу за нас је био сусрет са Иваном Ивановићем, телевизијским водитељем. Добили смо његов аутограм, фотографисали се са њим, потрошили новац на игрице и кренули даље.

Сремски Карловци, градић пун топлине и љубави, примио нас је раширених руку. На малом простору могли смо видети Прву српску гимназију, Школу Богословије, чувену цркву украшену фрескама од изузетне вредности, а наравно ту је чесма на којој су снимане сцене филма „Лајање на звезде“.

И заиста, како смо очекивали, овај дан је пружио нешто изузетно, можда и више. Вратили смо се кући уморни али једва чекамо нову екскурзију да се дружимо и видимо нешто што до сада нисмо видели.

*Милица Букановић, Лидија Церовац,
Тијана Живановић, 6-1*

СПОРТ

Фудбал – моја страст

Од првих корака и прве лопте коју сам добио на поклон почела је моја велика љубав према фудбалу. Уз љубав је расло и моје сазревање и фудбал је постао једна од најважнијих ствари у мом животу.

Да одем на тренинг или утакмицу не спречава ме ни врућина ни зима, ни значајни догађаји, прационици.

Када изађем на фудбалски терен, чудно струјање прође ми целим телом и све остало престаје да постоји. Са великим жаром и усхићењем играм као да је утакмица на великом светском нивоу. У ушима ми одзвања навијање са трибина и то ми даје још већи елан и снагу.

Прву срећу и занос које доноси такмичење доживео сам пре пар година када сам проглашен најбољим играчем „Нели“ лиге од стране стручних тренера. Срце је хтело да ми искочи из груди, а сузе радоснице су клизиле низ моје образе. Пехар који сам добио је моје благо, вредније од свега. Он краси полицу у мојој соби, а ја сам поносан што сам једном био први, сам испред свих.

Од јутра до мрака могу да шутирам лопту, да гађам на гол, опет и опет и тако безброј пута. Није ми тешко да идем на тренинге, у школу, да помажем у кући, само да сваки тренутак проводим са лоптом. Док играм фудбал, замишљам да ћу једнога дана бити врхунски играч који игра у познатом клубу, кога публика воли и поздравља аплаузима.

Надам се да ће ова моја жеља прерасти у стварност. Зато ћу ја сваки дан гланцати своје копачке, тренирати, живети здраво и бити упоран у остварењу својих снова.

Живановић Марко, 7-1

Љубав према каратеу

Најузбудљивији део мог живота почео је пре седам година када сам почела да тренирам карате. Почетак је био тежак, али без обзира на све, ни у једном тренутку нисам помислила да одустанем и предам се.

Учење првих корака, полагање за жути појас, страх од комисије, а са друге стране жеља за напредком. Прошло је и то...

Почеле су борбе и прва такмичења, на којима сам успешно пролазила захваљујући тренерима Анђелку Гавриловићу и Тодору Ђокићу.

Временом је татами постао мој дом. На њему сам проводила највећи део времена. Ту сам успевала да плачем и смејем се у исто време, дотакнем дно, а не предам се. Рукавице и остала опрема постали су моји верни другови који су срасли у срцу и попунили све празнине. Одело у ком сам се осећала најсигурније и у ком сам провела најлепше тренутке у животу било је кимоно.

Дани, месеци и године су се низали једни за другим, а са њима и моје медаље. Свака од њих има своју причу и свака је посебна на свој начин. Наравно, све то није долазило само од себе, уложено је ту доста труда, зноја и одрицања, али не жалим се. Да није било моје породице која ми је пружала сву љубав и давала подршку, вероватно ни медаља не би било у оволиком броју.

Било је дана када нисам имала времена да се дружим са друговима. Преко дана бих учила, а увече одлазила на тренинге. Наравно тај период је прошао и сад успевам да ускладим обавезе и слободно време.

Жеља да полажем за црни појас и постанем мајстор каратеа ми се остварила. То ми је дало још већу снагу и вољу да наставим даље. Очекујем да ћу временом све више напредовати, постизати још боље резултате и свој успех подићи на ниво којим ће моја породица, пријатељи, а са њима и ја, бити поносни. Једна од животних жеља ми је да постанем тренер и оснујем свој клуб.

Љиљана Пајић, 7-2

Вести из спорта

Општинско такмичење из стоног тениса одржано је у нашој школи 10.10.2012.

Учешће је узело осам екипа у мушкој конкуренцији и пет екипа у женској конкуренцији.

Дечаци наше школе освојили су 1. место у стоном тенису. У појединачној конкуренцији 1. место припало је Јелић Немања, ученику 6-2 разреда, док је 2. место освојио Тодоровић Марко, ученик 8-3 разреда.

У конкуренцији девојчица 3. место освојила је Церовац Зорана, ученица 7-2 разреда.

На Окружном такмичењу које је одржано у Шапцу 18.10.2012. године, екипа наших стонотенисера освојила је 2. место.

На истом такмичењу Немања Јелић, 6-2 освојио је 3. место.

СРЕТЕН ПЕРИЋ, енигмата

Рођен је пре пола века у Дворској код Крупања (14. 11.). Бивши је ученик ове школе која се тада звала “Влада Зечевић”. Добро је цртао, па је још тада размишљао о ликовној академији, али га је живот одвео на другу страну. После завршене средње школе уписао је Вишу техничко-текстилну у Београду, али је није завршио. Већ тада је упловио у чудесни свет енигматике из ког није било изласка. У енигматици је досегао неслућене висине, тако да слови за једног од најбољих српских енигмата. Био је пар пута првак Србије у решавању и састављању загонетака, а на енигматским конкурсима редовно осваја висока места. Од 23. октобра 1979. (први објављен рад) па до данас публиковао је преко 7000 енигматских

радова свих врста у већини енигматских листова бивше Југославије. Тренутно сарађује са “Новости Енигмом”, “Еуреком” и недељним додатком листа “Ало”. Осим именом и презименом радове потписује и бројним псеудонимима: Перс, СРП, Квадрос, Ернест, Теренс, Вуковац, Мајстор, Професионалац, Клупчанин, Лозничанин... Енигматика је утицала да се заинтересује и за квизове, тако да је и ту постигао запажен успех: “Бројке и слова”, “Енигмотека”, “Музичка слагалица”, “Високи напон” и “Насловна страна”. Био је власник издавачке агенције “Прессен”, која је издала десет бројева енигматске ревије “Изазов”. Успешно води енигматски клуб “Изазов”, који наставља тамо где је енигматска секција РКУД “Вискоза” стала.

Љубитељ је природе, стоног тениса и бициклизма.

ЈЕДИНИ СРПСКИ НОБЕЛОВАЦ

	АУТОР: СРЕТЕН ПЕРИЋ	НАШ КЊИЖЕВНИК НОБЕЛОВАЦ СА СЛИКЕ	СЛОВО, СИМБОЛ ЗОРА	ГАСО-ВИТО ГОРИВО	ВИТАМИНСКИ ПРЕЛАРАТ	ЛОШ, НЕБРИЖЉИВ ДОМАЋИН	МЕСТО У МАКЕДОНИЈИ	ДЕО ОТПЛАТЕ ДУГА (МН.)	МАЛИ АМЕРИЧКИ МЕДВЕДИ	ПОГОН ЗА ПРОИЗВОДЊУ СИРА	УЗВИК СКРЕТАЊА ПАЖЊЕ	ПИСМЕНА НАРЕДБА
	ПРОГОНСТВО						ИНДИЈАНСКО БОЖАНСТВО	▶				
	ВЕК (СКР)		НЕМАЧКИ ФУДБАЛ КЛУБ СТРАНО ЖЕН. ИМЕ									
	ОКСИДАНС. ПАЉИВО										ЛИТАР АНТРОПОЛОГ ЛЕВИ БРИЛ	
	ГЕОМЕТРИЈСКО ТЕЛО, КУПА	ОБЈЕКТИВНА УМЕТНОСТ (КРАЂЕ)	ГЛУМАЦ ПАЃИНО СРЕДИНА ДАНА		ОНАЈ КОЈИ ОДГОНЕТА							
	СУВА ПОВРШИНА ЗЕМЉЕ (МН.)				МЕРЕ ЗА ЕЛЕКТРО ОТПОР			МЕСТО У СРЕМУ ФРАНЦ. ГЛУМИЦА, ИЗАБЕЛ				
	БОДРИТИ, ОХРАБРИВАТИ				ГРАД У КОРЕЈИ				НОВИ САД РЕЗЕРВНО КОМАНДНО МЕСТО (СКР)			СТАРИИ ТИП СИТРОЕНА
	РОМАН КЊИЖЕВНИКА СА СЛИКЕ											
	УПРОПЛАСТИТИ, УНИШТИТИ						КОЖНО ОБОЈЕЊЕ ОКРУПНО СЛОВО					
	СТАРИ НАДГРОБНИ СПОМЕНИК					СКАНДИНАВСКИ ГЕРМАНИ						

РЕДАКЦИЈА ЛИСТА: Главни и одговорни уредник: Бранимир Ђукановић.
Чланови редакције: Миленија Мићановић - Петрушевска, наставник српског језика, Зорица Станојевић Реца, наставник српског језика, Љиљана Стојић, наставник ликовне културе, Ружица Полић учитељ, Ана Пантић педагог и ученици Павле Марјановић и Данијела Јовановић.
Фотографије: Милош Јеринић - фото Цане, Снежана Стефановић - учитељица, Ана Пантић - педагог и Бранимир Ђукановић.
Припрема за штампу: “PIXEL PRESS” Лозница
Штампа: “ГРАФОО ЛОЗНИЦА” д.о.о. Лозница
Тираж: 500 примерака

ИСПУЊАЉКА

Упишите недостајућа слова како бисте добили утемељивача српске средњовековне државе и родоначелника династије Немањића као и оца Светог Саве, чије је монашко име било Симеон Мироточиви.

Б	Ж	У	Н	К	Ц	Л	П	З	С	О	Е
А	Р	Ч	А	В	Р	О	Р	Е	Н	Ч	М
Н	В	Њ	Т	Р	К	Ч	Ђ	Љ	Г	А	Ј
А	А	Е	А	Ц	А	Е	А	А	А	К	Л

